

до кръста ѝ.

- Готово ли е всичко? - попита Белота.

- Да, - отвърна момичето и леко почервения.

- Защо ли се забави Иванко?

По стълбите се чу веселият смех на момъка. Двете жени трепнаха. Зоя се спусна към вратата.

- Почакай тука, - каза на зълва си, - не е редно ти да го посрещаш.

Мария се изправи до прозореца и леко въздъхна. Тежеше ѝ да стои в Търново. Свикнала на шир и воля в бащините си земи, там, далеч между Дръстър, Карвуна и ~~Поморие~~ ^{Кристияна}, край Понтийското море, княз Алцековата дъщеря тъгуваше за безгрижната свобода, която ѝ липсваше в дома на Белота, при снахата ромейка. Мария виждаше много добре защо иде Иванко у тях и дълбоко скърбеше за нещастieto на брата си, но не смееше да проговори. Познаваше права на Белота и предчувствуваше беда. Затова търпеливо чакаше неизбежния случай, който щеше да отвори очите на Зоя - защото лекомисления момък мамеше и нея.

Тъгуваше Мария в Търново. Защото знаеше, че всички знатни лица, които съдърничеха за благосклонността ѝ, мислеха повече ^{доказателство} за ~~земите~~ ^{за} край Карвуна, отколкото за младата мома. Белота нямаше ^{единствена сестра и единствен син} деца. И единствена сестра му щеше да наследи ^{всичко} всичко. А стария княз Алцеко, като я изпращаше в Търново ѝ каза:

- Чедо, преди да умра, искам да видя, че родът ни няма да угасне.

Затова Мария бе дошла в Търново, - послушна на бащината воля. Кой щеше да я вземе за съпруг, беше ѝ все едно. И въздъхна още веднъж, загледана в тъмните гори на Орловец, в бисерната бледост на небето.

Заедно с боляра в стаята нахлу вълна от свежест, младост